

“मीठे बच्चे- चुस्त विद्यार्थी बनेर राम्रो नम्बरमा पास हुने पुरुषार्थ गर, सुस्त विद्यार्थी नबन । सुस्त ऊ हो, जसलाई सारा दिन मित्र-सम्बन्धी याद आउँछ ।

प्रश्न:- संगमयुगमा सबैभन्दा भाग्यवान् कसलाई भनिन्छ ?

उत्तर:- जसले आफ्नो तन-मन-धन सबै सफल गर्‍यो वा गरिरहेको छ- ऊ भाग्यवान् हो । कोही कोही त धेरै कञ्जुस हुन्छन्, फेरि सम्झिन्छ त कदिरमा छैन । विनाश खडा छ केही त गरौं भन्ने बुझ्दैन । भाग्यवान् बच्चाहरूले सम्झन्छन्- बाबा अहिले सम्मुख आउनुभएको छ, मैले आफ्नो सबै थोक सफल गरूँ । हिम्मत राखेर अनेकौंको भाग्य बनाउने निमित्त बनूँ ।

गीत:- तकदीर जगाकर आई हूँ... ।

ओम् शान्ति । तिमी बच्चाहरूले अहिले तकदिर बनाइरहेका छौ । गीतामा श्रीकृष्णको नाम लेखिदिएका छन्, भन्दछन्- भगवानुवाच, म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु । अब कृष्ण भगवानुवाच त हुँदै होइन । श्रीकृष्ण त लक्ष्य-उद्देश्य हो । शिव भगवानुवाच- म तिमीलाई राजाहरूका राजा बनाउँछु । त्योभन्दा पहिले अवश्य राजकुमार कृष्ण बन्दछन् । बाँकी कृष्ण भगवानुवाच होइन । कृष्ण त तिमी बच्चाहरूको लक्ष्य-उद्देश्य हो, यो पाठशाला हो । भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, तिमीहरू सबै राजकुमार-राजकुमारी बन्छौ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- धेरै जन्महरूको अन्त्यको पनि अन्त्यमा मैले तिमीलाई यो ज्ञान सुनाउँछु, फेरि कृष्ण बन्नको लागि । यस पाठशालाको टिचर शिवबाबा हुनुहुन्छ, श्रीकृष्ण होइन । शिवबाबाले नै दैवी धर्मको स्थापना गरिरहनुभएको छ । तिमी बच्चाहरूले भन्दछौ- हामी आएका हौं तकदिर बनाउन । आत्माले जान्दछ- म परमपिता परमात्माबाट अहिले तकदिर बनाउन आएको छु । यो हो राजकुमार-राजकुमारी बन्ने तकदिर । राजयोग हो नि । शिवबाबाद्वारा सबैभन्दा पहिले स्वर्गका दुई पात, राधा-कृष्ण निकलिन्छन् । यो जुन चित्र बनाइएको छ, यो ठीक छ, सम्झाउनको लागि राम्रो छ । गीताको ज्ञानबाटै तकदिर बन्छ । तकदिर बनेको थियो, फेरि फुट्यो । धेरै जन्महरूको अन्त्यमा तिमी एकदम तमोप्रधान, भिखारी बन्यौ । अब फेरि राजकुमार बन्नु छ । पहिले त अवश्य राधा-कृष्ण नै बन्दछन्, फेरि उनीहरूको पनि राजधानी चल्छ । केवल उनीहरू मात्रै त हुँदैनन् । स्वयंवरपछि राधा-कृष्ण सो फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । नरबाट राजकुमार वा नारायण बन्नु एउटै कुरा हो । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- यी लक्ष्मी-नारायण स्वर्गका मालिक थिए । अवश्य संगममा नै स्थापना भएको हुनुपर्छ, त्यसैले संगमयुगलाई पुरुषोत्तम युग भनिन्छ । आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना हुन्छ, बाँकी अरू सबै धर्म रहनेछैनन् । सत्ययुगमा एउटै मात्र धर्म थियो । त्यो इतिहास-भूगोल अवश्य फेरि दोहोरिनु छ । फेरि स्वर्गको स्थापना हुनेछ । जसमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, परिस्तान थियो, अहिले त कब्रिस्तान हो । सबै काम चितामाथि बसेर भस्म हुन्छन् । सत्ययुगमा तिमी महल आदि बनाउनेछौ । यस्तो होइन, तलबाट कुनै सुनको द्वारिका वा लंका निकलेर आउनेछ । द्वारिका हुन सक्छ, लंका त हुनेछैन । स्वर्णिम युग (गोल्डेन एज) भनिन्छ राम राज्यलाई । सच्चा सुन जुन थियो, त्यो सबै लुटेर लगे । तिमीले सम्झाउँछौ- भारतवर्ष कति धनवान् थियो । अहिले त कंगाल छ । कंगाल अक्षर लेख्नु कुनै नराम्रो कुरा होइन । तिमीले सम्झाउन सक्छौ- सत्ययुगमा एकै धर्म थियो । वहाँ अरू कुनै धर्म हुन सक्दैन । कतिले भन्ने गर्छन्- यो कसरी हुन सक्छ, के केवल देवताहरू मात्रै हुनेछन् ? अनेक मत-मतान्तर छ, एक मिल्दैन अर्कोसँग । कति आश्चर्य छ । कति धेरै कलाकार छन् । अहिले स्वर्गको स्थापना भइरहेको छ । हामी स्वर्गवासी बन्छौ- यो याद रह्यो भने सधैं हर्षितमुख रहनेछौ । तिमी बच्चाहरूलाई धेरै खुशी रहनुपर्छ । तिम्रो लक्ष्य त उँच छ नि । हामी मनुष्यबाट देवता, स्वर्गवासी बन्छौ । स्वर्ग स्थापना भइरहेको छ- यो पनि तिमी ब्राह्मणहरूले नै जान्दछौ । यो पनि सदैव याद रहनुपर्छ । तर मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ । तकदिरमा छैन भने सुध्दैनन् । भुटो बोल्ने बानी आधाकल्पदेखि परेको छ, त्यो हट्दैन । भुटोलाई पनि सम्पत्ति मानेर राखेका छन्, छोड्दै छोड्दैनन्, त्यसैले सम्झिन्छ- यिनको तकदिर यस्तै छ । बाबालाई याद गर्दैनन् । याद पनि तब रहन्छ, जब पूरा ममत्व निकलिन्छ । सारा दुनियाँबाट वैराग्य । मित्र-सम्बन्धी आदिलाई देखेर पनि मानौं देखिदैन । जान्दछौ- यी सबै नर्कवासी, कब्रिस्तानी हुन् । यो सबै खतम हुनु छ । अब हामी फर्केर घर जानु छ, त्यसैले सुखधाम-शान्तिधामलाई याद गर्छौं । हामी हिजो स्वर्गवासी थियौं, राज्य गथ्यौं, त्यो गुमाइदियौं, फेरि हामीले राज्य लिन्छौं । बच्चाहरूले सम्झन्छन्- भक्तिमार्गमा कति मेहनत गर्नु, पैसा बर्बाद गर्नुपर्ने हुन्छ । चिल्लाइरहन्छन्, तर केही

पनि मिल्दैन । आत्माले पुकार्छ- बाबा आउनुहोस्, सुखधाममा लिएर जानुहोस्, त्यो पनि जब अन्त्यमा धेरै दुःख हुन्छ, तब याद गर्छन् ।

तिमीले देखेछौ- अब यो पुरानो दुनियाँ खतम हुनु छ । अहिले हाम्रो यो अन्तिम जन्म हो, यसमा हामीलाई सारा ज्ञान मिलेको छ । ज्ञान पूरा धारण गर्नु छ । भूकम्प (अर्थक्वेक) आदि अचानक हुन्छ नि । हिन्दुस्तान, पाकिस्तानको विभाजनमा कति मरे । तिमी बच्चाहरूलाई शुरुदेखि लिएर अन्त्यसम्म सबै थाहा भएको छ । जो बाँकी रहेको छ, त्यो पनि थाहा हुँदै जानेछ । केवल एउटा सोमनाथको मन्दिर मात्र सुनको थिएन, अरू पनि धेरैको महल, मन्दिर आदि सुनका हुनुपर्छ । फेरि के हुन्छ, कहाँ गुम भएर जान्छ ? के भूकम्पमा यसरी तल जान्छ, जसकारण निक्लिदै निक्लिदै ? भित्रै सड्छ... के हुन्छ ? पछि गएर तिमीलाई थाहा हुनेछ । भन्दछन्- सुनको द्वारिका तल गयो । अहिले तिमी भन्दछौ- ड्रामामा त्यो तल गयो, फेरि चक्र घुमेर माथि आउनेछ । त्यो पनि फेरि बनाउनुपर्ने हुन्छ । यो चक्र बुद्धिमा स्मरण गरेर धेरै खुशी रहनुपर्छ । यो चित्र त पकेटमा राख्नुपर्छ । यो ब्याज धेरै सेवा लायक छ । तर यति सेवा कसैले गर्दैनन् । तिमी बच्चाहरूले रेलमा पनि धेरै सेवा गर्न सक्छौ, तर कसैले पनि रेलमा के के सेवा भयो, त्यो कहिल्यै समाचार लेख्दैनन् । थर्ड क्लासमा (जेनरल डिब्बामा) पनि सेवा हुन सक्छ । जसले कल्प पहिले बुझेका थिए, जो मनुष्यबाट देवता बनेका थिए, उनैले बुझ्नेछन् । मनुष्यबाट देवता भनेर गायन गरिन्छ । यस्तो होइन, मनुष्यबाट क्रिश्चिय वा मनुष्यबाट सिक्ख । होइन, मनुष्यबाट देवता बने अर्थात् आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना भयो । बाँकी सबै आ-आफ्नो धर्ममा गए । कल्प वृक्षमा देखाइन्छ- फलानो-फलानो धर्म फेरि कहिले स्थापना हुन्छ ? देवताहरू हिन्दू बने । हिन्दूबाट फेरि अरू अरू धर्ममा परिवर्तन भए । ती पनि धेरै निक्लिनेछन्, जो आफ्नो श्रेष्ठ धर्म-कर्मलाई छोडेर अर्को धर्ममा गएका छन्, ती निकलेर आउनेछन् । पछि थोरै बुझ्नेछन्, प्रजामा आउनेछन् । देवी-देवता धर्ममा सबै कहाँ आउँछन् र । सबै आ-आफ्नो वर्गमा (सेक्सनमा) जानेछन् । तिम्रो बुद्धिमा यी सबै कुरा छन् । दुनियाँमा के के गरिरहन्छन् । अनाजको लागि कति प्रबन्ध राख्छन् । ठूला ठूला मेशिन लगाउँछन् । तर केही पनि हुँदैन । सृष्टिलाई तमोप्रधान बन्नु नै छ । सिँढी तल उत्रिनु नै छ । ड्रामामा जो निश्चित छ, त्यो भइरहन्छ । फेरि नयाँ दुनियाँको स्थापना हुनु नै छ । वैज्ञानिकहरू, जसले अहिले सिकिरहेका छन्, केही वर्षमा नै धेरै होशियार हुनेछन् । जसबाट फेरि वहाँ धेरै राम्रा-राम्रा चीज बन्नेछन् । यो विज्ञानले वहाँ सुख दिनेछ । यहाँ सुख त थोरै छ, दुःख धेरै हुन्छ । यी विज्ञानका चीजहरू निस्केको कति वर्ष भयो ? पहिले त यो बिजुली, ग्याँस आदि केही पनि थिएन । अहिले त हेर के के भइसकेको छ । वहाँ त फेरि सिक्दै सिकाउँदै रहनेछन् । छिटो छिटो काम हुँदै जानेछ । यहाँ पनि हेर भवन कसरी बन्छन् । सबै थोक तयार रहन्छ । कति तल्लाको बनाउँछन् । वहाँ यस्तो हुँदैन । वहाँ त सबैको आ-आफ्नो खेती हुन्छ । कर (ट्याक्स) आदि केही पनि लाग्दैन । वहाँ त अथाह धन हुन्छ । जमीन पनि धेरै हुन्छ । नदीहरू त सबै हुनेछन्, बाँकी नहर हुँदैनन्, जुन पछि खनिन्छ ।

तिमी बच्चाहरूको मनमा कति खुशी रहनुपर्छ, हामीलाई डबल इन्जिन मिलेको छ । उकालोमा चढ्दा रेललाई डबल इन्जिन दिइन्छ । तिमी बच्चाहरू पनि अंगुली दिन्छौ नि । तिमी छौ कति थोरै । तिम्रो महिमा पनि गायन गरिएको छ । तिमी जान्दछौ- हामी ईश्वरीय सेवाधारी हौं । श्रीमतमा सेवा गरिरहेका छौं । बाबा पनि सेवा गर्न आउनुभएको छ । एक धर्मको स्थापना, अनेक अधर्मको विनाश गराउनुहुन्छ, केही समयपछि देख्नेछौ- धेरै हंगामा हुनेछ । अहिले पनि डराइरहेका छन्- कहीं लडेर बम्ब नछोडिदिऊन् । भिल्का (चिन्गारी) त धेरै निस्किरहन्छन् । घरी-घरी आपसमा लडिरहन्छन् । बच्चाहरूले जान्दछन्- पुरानो दुनियाँ खतम हुनु नै छ । फेरि हामी आफ्नो घर जानेछौं । अब ८४ को चक्र पूरा भएको छ । सबै एकसाथ जानेछन् । तिमीहरूमा पनि थोरै छन्, जसलाई घरी-घरी याद रहन्छ । ड्रामा अनुसार चुस्त र सुस्त दुवै प्रकारका विद्यार्थीहरू छन् । चुस्त विद्यार्थीहरूले राम्रो अंक ल्याएर पास हुन्छन् । सुस्त जो हुन्छन्, उनको त सारा दिन लडाईं-भगडा नै भइरहन्छ । बाबालाई याद गर्दैनन् । सारा दिन मित्र-सम्बन्धी नै धेरै याद आइरहन्छ । यहाँ त सबै थोक बिर्सिनुपर्ने हुन्छ । हामी आत्मा हौं, यो शरीररूपी पुच्छर लट्किएको छ । हामी कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्नेछौं, फेरि यो पुच्छर छुट्नेछ । यही फिक्छ, कर्मातीत अवस्था बनोस्, अनि यो शरीर खतम होस् । हामी श्यामबाट सुन्दर बनौं । मेहनत त गर्नुपर्छ नि । प्रदर्शनीमा पनि हेर कति मेहनत गर्छन् । महेन्द्र (भोपाल)ले कति हिम्मत गरे । एकलै कति मेहनतले प्रदर्शनी आदि गर्छन् । मेहनतको फल पनि त मिल्छ नि । एक जनाले कति कमाल गरेका छन् । कतिको कल्याण गरेका छन् । मित्र-सम्बन्धी आदिको मदतले नै कति काम गरेका

छन् । कमाल छ ! मित्र-सम्बन्धीहरूलाई सम्झाउँछन्— यो पैसा आदि सबै यस कार्यमा लगाउनुहोस्, राखेर के गर्ने ? सेन्टर पनि खोले, हिम्मतसँग । कतिको भाग्य बनाए । यस्ता ५-७ निकलेमा कति सेवा हुने थियो । कोही कोही त धेरै कञ्जुस हुन्छन् । फेरि सम्झिन्छ— तकदिरमा छैन । विनाश सामुन्ने खडा छ भन्ने कुरा बुझ्दैनन्, केही त गरौं । अहिले मानिसहरूले जे दान गर्छन् ईश्वर अर्थ, केही पनि मिल्नेछैन । ईश्वर त अहिले आउनुभएको छ, स्वर्गको राजाई दिन । दान-पुण्य गर्नेलाई पनि मिल्नेछैन । संगममा जसले आफ्नो तन-मन-धन सबै सफल गरेका छन् वा गरिरहेका छन्, उनै हुन् भाग्यवान् । तर तकदिरमा छैन भने बुझ्दै बुझ्दैनन् । तिमी जान्दछौ— ती पनि ब्राह्मण हुन्, हामी पनि ब्राह्मण हौं । हामी हौं प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारी, यति धेरै ब्राह्मण । उनीहरू हुन् कोख वंशावली, तिमी हौं मुख वंशावली । शिवजयन्ती संगममा हुन्छ । अहिले स्वर्ग बनाउनको लागि बाबाले मन्त्र दिनुहुन्छ— मनमनाभव । मलाई याद गन्थौ भने तिमी पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँको मालिक बन्नेछौ । यसरी युक्तिसँग पर्चा छपाउनुपर्छ । दुनियाँमा मर्न त धेरै मर्छन् नि । जहाँ पनि कोही मरे भने वहाँ पर्चा बाँड्नुपर्छ । बाबा जब आउनुहुन्छ, तब नै पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ अनि त्यसपछि स्वर्गको द्वार खुल्छ । यदि कोही सुखधाममा जान चाहेमा त्यसको लागि मन्त्र छ मनमनाभव । यस्तो रसिलो छापिएका पर्चा सबैको पासमा हुनुपर्छ । श्मशानमा पनि बाँड्न सक्छौ । बच्चाहरूलाई सेवाको सोख हुनुपर्छ । सेवाका युक्तिहरू त धेरै बताएको छु । यो त राम्रोसँग लेखिदिनुपर्छ । लक्ष्य-उद्देश्य त लेखिएको छ । बुझाउने धेरै राम्रो युक्ति चाहिन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्नको लागि यस शरीररूपी पुच्छरलाई भुल्नु छ । एक बाबा सिवाय कुनै मित्र-सम्बन्धी आदि याद नआओस्, यो मेहनत गर्नु छ ।
- २) श्रीमतमा ईश्वरीय सेवाधारी (खुदाई खिदमतगार) बन्नु छ । तन-मन-धन सबै सफल गरेर आफ्नो श्रेष्ठ तकदिर बनाउनु छ ।

वरदानः— सत्यताद्वारा हरेक कर्म वा बोलीमा श्रेष्ठता देखाउने फस्ट डिभिजनको अधिकारी भव

सत्यता अर्थात् आफ्नो असली स्वरूपको सदा स्मृति, जसबाट स्थूल अनुहारमा पनि श्रेष्ठता नजर आउँछ । सत्यता अर्थात् एक बाबा दोस्रो न कोही । यस स्मृतिले हरेक कर्म वा बोलीमा श्रेष्ठता देखाइदिनेछ । जो पनि सम्पर्कमा आउँछन्, उनलाई हर कर्ममा बाबा समान चरित्र अनुभव हुनेछ, हरेक बोलीमा बाबाको समान अधिकार र प्राप्तिको अनुभूति हुनेछ । उनको संगत असल हुनाले पारसको काम गर्छ । यस्ता सत्य, श्रेष्ठ आत्माहरू नै फस्ट डिभिजनका अधिकारी बन्छन् ।

स्लोगनः— श्रेष्ठ कर्मको खाता बढायौ भने विकर्मको खाता समाप्त हुनेछ ।

यस अव्यक्त महिनामा अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क—

सबै ब्रह्मा वत्सहरूले १ जनवरीदेखि ३१ जनवरी २०१५ सम्म विशेष अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि यी प्वाइन्टहरू आफ्नो पासमा नोट गर्नुहुनेछ अनि पूरा दिन यसैमा मनन-चिन्तन गर्दै अनुभवी मूर्त बनेर, अन्तर्मुखी रहेर अव्यक्त वतनको सैर गरिरहनुहुनेछ ।

- १) सारा दिन हरेक आत्माप्रति शुभ भावना र श्रेष्ठ भावलाई धारण गर्ने विशेष अटेन्शन राखेर अशुभ भावलाई शुभ भावमा, अशुभ भावनालाई शुभ भावनामा परिवर्तन गरेर हर्षितमुख स्थितिमा रहनु छ ।